

»NORSK VILJE«

TIL KAMP OG SEIER.

Nr. 1

2. januar 1945

3. årg.

BORGERKRIG ELLER SAMARBEID.

I løpet av fire og et halvt års naziterror har vårt folk gjort mange bitre erfaringer. Tusenvis av våre landsmenn sitter i tyske fengsler og konsentrasjonsleirer, utsatt for tortur og alleslags andre lidelser, og hundrevis av våre beste kjempere har gitt livet for vår felles sak. Og hva har vi så oppnådd i kampen? For de fleste av våre landsmenn er det dessverre skyggesidene som teller mest. I altfor høy grad står krigen for dem som en rekke tunge nederlag hvor den ene nasjonale og demokratiske posisjon etter den andre er prisgitt til fienden. Resultatet har vært at store deler av vårt folk er blitt grepet av motløshet og har mistet troen på at det nytter å slåss. De seire som er vunnet, har ikke vært tilstrekkelig overbevisende og hyppige nok til å oppheve den lamende følelsen av vanmakt og gi folket den friske kampstemning og den ukuelige tro på vår rettfærdige sak som er forutsetningene for de virkelige store seire på heimefronten.

Alle tenkende mennesker i vårt land er klar over grunnen til dette misforhold mellom seire og nederlag. Det skyldes at motstandsbevegelsen hittil har vært altfor uensartet og splittet. De forskjellige motstandsorganisasjoner har slåss hver for seg, uten noen samlet plan og uten noen samlet ledelse. De aktive og passive kampformer er ikke blitt samordnet til et hele. Disse uverdige og farlige tilstander har tvunget oss alle til å tenke over hvordan misforholdet kan bli rettet på og heimefronten satt i stand til å yte effektiv motstand mot undertrykkelsen.

Med særlig styrke har den kommunistiske arbeiderbevegelse hele tiden hevdet at den eneste forsvarlige utvegen ut tv uføret var å få i stand et intimt samarbeid mellom alle motstandsorganisasjonene og sørge for at dette samarbeidet kom til uttrykk i en samlet representativ ledelse for heimefronten. — Denne ledelse måtte ha som oppgave å samordne alle former for motstand — både aktive og passive — i en felles norsk front.

Alle aktive nordmenn og alle virkelige demokrater kan underskrive disse retningslinjer. Men dessverre støter de på avgjort motstand fra den såkalte heimefrontledelsen og dermed fra vår regjering. Heimefrontledelsen, som ikke representerer den aktive delen av motstands-

MED ALLE MIDLER:

at deres hærer har stått i kaukas og okkupert de fleste land i Europa og gjørelse. Det stolte nazi-oppag er borte. Tilbake er no bare e g deres hensynsløse ledere er år- et tyske folks stolte og vakre by g dette bare for å utsette de

de fra øst og vest inn over Tysk- Tyske fanger overgir seg i tusen

Her er tyskerne enno herskere, og snart som mulig; men før Tyske ut av landet til forsterkninger resisjonsikre sabotører gjør hva om ledd i dette satt i gang sabo- eler og broer, samt tyske brensel- lige måter. All deres krigspro- forsøke å ødelegge best mulig. også i visse tilfeller kan øde- klage og syte for. Vi må huske gjelder. Det vi hittil har hatt nimalt i forhold til hva andre. også slutttoppgjøret i Norge.

Her er no ca. 250 til 300 000 må vigjøre regning med harde- mlige nazibanditter er desperate t mulig. Der er også meget som des stridigheter, og da skal man et som er hovedtingen for oss i uttsomme og handlekraftige.

OG HUSH: Alle ordrer som kommer fra heimefrontledelsen skal og må adlydes Det som er meget gledelig for oss i dag, er at flere av de illegale aviser, som hittil har gått inn for passivitet i kampen, no er gått over til den aktive linje. Hadde der fra ansvarlig hold fra begynnelsen av okkupasjonen vært arbeidet med å aktivisere vårt folk i kampen mot okkupantene hadde vi kunnet unngå meget av de lidelser tyskerne har påført oss, og kan skjede allerede no vært en fri nasjon i gjen.

Bare for å nevne tyskernes nedbrenning av store distrikter i Nord-Norge. Hadde de ansvarlige kretser her handlet hurtig og målbevisst, kunne dette vært unngått. Hvorfor ble der ikke satt i gang i Nord-Norge i flukt og flukt? Hvorfor ble ikke ledet? Hvorfor ble disse steder finnes der bare noen fåtallige tyske tropper, og bare at på tre punkter er befestet. Lofoten og Vesterålen i norsk-angelsk hender skulle ha gitt tyskerne noe annet å tenke på enn å jage en ubevæpnet sivilbefolkning framfor seg. Der finnes jo tusentalls veltrene norske tropper i Skottland og på Island, og der finnes en god og anvendbar norsk krigsflåte. Og tross vi har mistet mye av vår handelsflåte har vi en stor del som er brukbar. Ingen ting av dette kom i bruk. I stedet kom der oppfordring fra London radio om at ingen måtte evakuere frivillig, bare de so tvangs-evakueres skal hjelpes. Det ansvarsløse i slike ordrer får vi nå se ikke oftere forekommer. Uten våpen skulle altså befolkningen i Nord-Norge nekte å lyde de velbevæpnede tyske SS-soldater. Kort sagt: Vår ledelse har ikke vært seg sitt ansvar bevisst. De har unnlatt å organisere motstandsgrupper i Nord-Norge, og de som gikk inn for å organisere slike, er blitt sabotert. Snakket om anskaffelse av våpen er bare munnet ut i prat.

bevegelsen, har erklært en slags unntakelsestilstand når det gjelder kommunistene. Den har erklært at kommunistene skal utelukkes fra ethvert samarbeid til Hindets befrielse, de skal altså ikke anerkjennes som gode nordmenn. Hva dette innebærer forstår vi best når vi tar i betraktning at kommunistene har bygget opp noen av de mest omfattende og effektive organisasjoner innen heimefronten. I heimefrontledelsens holdning kommer der til uttrykk en insinuasjon om at kommunistene angivelig skulde ha planer om å gjøre kupp når krigen er slutt. En slik insinuasjon er opplagt løgnaktig, den står i direkte strid med kommunistenes hele politiske virksomhet under krigen.

Hva vil følgene bli av denne heimefrontledelsens politikk? Først og fremst vil splittelsen på heimefronten bli opprettholdt og utdypet. Motstandsbevegelsen vil bli hindret i å utfolde sine krefter, og kampen mot tyskerne og quislingene vil ikke kunne føres effektivt. Vi vil bli avskåret fra å gjøre den innsats i befrielseskrigen som vi har plikt til og som våre allierte venter av oss. Dermed blir de uverdige tilstander på vår heimefront ikke bare et indre norsk anliggende. Våre allierte har nemlig full rett til å kreve at også vi gjør vårt ytterste i krigen, og at alt som stiller seg i veien for heimefrontens fulle krigsinnsats blir ryddet til side.

Men heimefrontledelsens unntakelsestilstand overfor kommunistene stiller også dystre perspektiver når det gjelder tiden etter krigen. En slik innstilling kan nemlig bare føre til forsøk på å sette kommunistene utenfor loven, forby deres virksomhet og således sette ut av kraft en av de grunnleggende demokratiske rettigheter. Denne politikk tar altså sikte på å PROVOSERE FRAM EN BORGERKRIG HER I LANDET. Alle forstår at dette vil bety en nasjonal ulykke av uhyggelige dimensjoner. Hva er det nemlig som først og fremst kveles av oss når krigen er slutt? Jo, det er samarbeid mellom alle gode nordmenn for gjenreise landet vårt etter krigens ødeleggelser. Flertallet av folket er innstilt på et slikt samarbeid.

Heimefrontledelsens politikk må altså betegnes som helt igjennom reaksjonær. Den hemmer utfoldelsen av en effektiv kamp, den innebærer en trusel mot folkestyret og jevner veien for et reaksjonært diktatur, og den kan føre oss opp i greske tilstander. Det er en politikk som bare Gestapo og N. S. kan ha noen nytte og glede av.

Situasjonens alvor gjør det til en tvingende nødvendighet at alle virkelige demokratiske krefter i vårt folk, og da ikke minst arbeiderklassen, bestemt avviser en slik politikk. Og det beste middel til å gjenopprette samlingen av heimefronten og trygge en demokratisk utvikling i

vårt land er å stille seg bak kravet om en supplerende av heimefrontledelsen og regjeringen med representanter for den aktive delen av motstandsbevegelsen.

UKENS PORTRETT.

«Innenfor N. S. er det bare de beste av vårt folk som får være med. Det er de motigste, de edrueligste, de mest moralske elementer i vårt land». Dette er det daglige omkvad i nazipropagandaen. Denne gramfonplaten får alle oss andre til å more oss kongelig, når tanken streifer de forskjellige individer innen N. S. I tiden framover skal vi for moro skyld komme med endel faktiske opplysninger om noen av disse «motige, edruelige og moralske elementer». Vi begynner i dag med et «element» hvis navn er INGVALD CHRISTENSEN.

Som så mange begersvingere ble også Christensen ganske tidlig medlem av N. B. Han fikk ganske snart en høy stjerne innenfor partiet, idet han fikk jobben som fylkespropagandaleder. — Det var imidlertid ikke lenge han fikk beholde dette beinet, idet hans trang til flasken var like sterk som før. Så fikk han en dag stillingen som programsekretær i Bergen Kringkaster. Her levde han en kort tid herrens glade dager, inntil hans overordnede fra Oslo, en med navn Sivertsen, uventet kom på besøk i kringkastingen en formiddag, og fant Christensen i en meget, meget intim situasjon med en av kontordamene. Dette likte vist ikke Sivertsen noe videre, for det ble plutselig slutt med de glade dager i kringkastingen. Da innehaverne av «Grand Magasin» ble arrebert og sendt til Tyskland, mottok Christensen det skitne hverv som disponent for denne forretning.

Ifølge ordenspolitiets bøker er Christensen i året 1944 arrestert hele 4 ganger for fyll og spetakkel. Da politiet og edruelighetsnemnda derfor vilde sende ham på drunkerheim, telegraferte han til Quisling og ba om hjelp. Han er forøvrig en av de nazister som er frekke nok til å ville innbille godtroende nordmenn at han er medlem av N. S. etter fordring av heimefronten. OBS! Christensen er nå ansatt i Gestapo.

Vær våken for reaksjonære kuppemakere. — VÆR MED OG VERN OM DEMOKRATIET!

OG HUSH: Alle ordrer som kommer fra heimefrontledelsen skal og må adlydes. Det som er meget gledelig for oss i dag, er at flere av de illegale aviser, som hittil har gått inn for passivitet i kampen, nå er gått over til den aktive linje. Hadde der fra ansvarlig hold fra begynnelsen av okkupasjonen vært arbeidet med å aktivisere vårt folk i kampen mot okkupantene hadde vi kunnet unngå meget av de lidelser tyskerne har påført oss, og kanskje allerede nå vært en fri nasjon i gjen.

Bare for å nevne tyskernes nedbrenning av store distrikter i Nord-Norge. Hadde de ansvarlige kretser her handlet hurtig og målbevisst, kunne dette vært unngått. Hvorfor ble der ikke satt i gang i Nord-Norge i flukt og flykt? Hvorfor ble ikke Nord-Norge allerede nå en fri nasjon? På disse steder finnes der bare noen fåtallige tyske tropper, og det er bare et par tre punkter er befestet. Lofoten og Vesterålen i norsk-angelske hender skulle ha gitt tyskerne noe annet å tenke på enn å jage en ubevæpnet sivilbefolkning framfor seg. Der finnes jo tusentalls veltrenete norske tropper i Skottland og på Island, og der finnes en god og anvendbar norsk krigsflåte. Og tross vi har mistet mye av vår handelsflåte har vi en stor del som er brukbar. Ingen ting av dette kom i bruk. I stedet kom der opp fordring fra London radio om at ingen måtte evakuere frivillig, bare de som tvangs-evakueres skal hjelpes. Det ansvarsløse i slike ordrer får vi nå oppleve oftere forekommer. Uten våpen skulle altså befolkningen i Nord-Norge nekte å lyde de velbevæpnede tyske SS-soldater. Kort sagt: Våre ledende har ikke vært seg sitt ansvar bevisst. De har unnlatt å organisere motstandsgrupper i Nord-Norge, og de som gikk inn for å organisere slike, er blitt sabotert. Snakket om anskaffelse av våpen er bare munnet ut i prat.

MED ALLE MIDLER:

Det deres hærer har stått i Kaukasus okkupert de fleste land i Europa gjørelse. Det stolte nazi-oppdrag er borte. Tilbake er nå bare deres hensynsløse ledere er året tyske folks stolte og vakre by dette bare for å utsette de

de fra øst og vest inn over Tyskland. Tyske fanger overgir seg i tusener

Her er tyskerne enno herskere, og snart som mulig; men før Tyskland ut av landet til forsterkningene resisjonssikre sabotører gjør hva som ledd i dette satt i gang sabotører og broer, samt tyske brenselige måter. All deres krigsproporsørke å ødelegge best mulig. også i visse tilfeller kan ødeklage og syte for. Vi må huske jelder. Det vi hittil har hatt nimalt i forhold til hva andre også slutttoppgjøret i Norge. Her er slutt, eller vil de som d. Her er nå ca. 250 til 300 000 må vigjøre regning med harde mulige nazibanditter er desperate t mulig. Der er også meget som des stridigheter, og da skal man et som er hovedtingen for oss i uttsomme og handlekraftige.

ET GODT OG SEIRRIKT NYTTÅR!

KRIGSOVERSIKT.

Den overraskende tyske offensiven i Luxemburg og Belgia, som hadde betydelig fremgang til å begynne med, er nu hest stanset, og de allierte har gått over til angrep langs vest og sydsiden av innbruddsområdet. I vest nådde ikke tyskerne fram til elva Meuse og befinner seg nu på tilbaketog. I nord klarer de ikke å bryte seg igjennom til Liege. Den tyske offensiven har åpenbart strandet, og det står nu til amerikanerne om tyskernes framstøt skal forvandles til et knusende tysk nederlag.

I Ungarn er Budapest omringet og russerne trenger inn i byen fra alle kanter under forbitret tysk motstand. Byens fall kan ventes når som helst. — Den nye regjering for det befriele Ungarn har erklært Lyskand krig og sendt delegerte til Moskva for å forhandle om våpenstillstandsvilkåren. Imidlertid rykker den fode arme videre vestover inn i Tsjekkoslovakiet og mot Bratislava og Wien. Det vil ikke vare lenge før hele Ungarn er rensset for fiender.

I Jugoslavia forberedes dannelsen av en ny samlingsregjering under marsjall Titos ledelse. Den polske befrielseskomite i Lublin har proklamert seg som provisorisk polsk regjering. Dette skritt vil komme til å spille en betydelig rolle i den politiske utvikling i tiden framöver.

BOYKOTT BORGERVAKTEN!

I Bergen har tyskerne kommandert ut en hel del borgere til vakt-tjeneste ved bedrifter og anlegg som de tror vil bli utsatt for sabotasje.

For lang tid siden ble heimefrontens parole om borgervakten kringkastet fra London. Vi tror det er på sin plass å minne om denne parole og gjengi de viktigste punkter i den: Alle gode nordmenn skal nekte å gå borgervakt. Dersom de blir hentet av politiet og med makt blir stillet på vakt, skal de stikke av ved første anledning og gå i dekning. Vi er alle i krig, og på grunn av den spent situasjon har sabotørene fått ordre om ikke å ta hensyn til borgervakten. De som bærer seg for tyskernes ordre om borgervakt, må, altså være klar over den risiko de løper.

DENNE PAROLE SKAL FØLGES, og der er vår plikt å sørge for at så skjer. ALLE SOM SVIKTER, VIL BLI HUSKET OG NOTERT!

DEN BRENTE JORDS POLITIKK.

Tyskernes framferd i Nord-Norge kan fullt ut måle seg med deres verste utskielser i andre okkuperte land, f. eks. Polen og Sovjet-Unionen. Befolkningen i Finnmark og Troms er blitt jaget som dyr fra sine hjem og har bare fått ta med seg en bagatell av kler og andre eiendeler. Hele bebyggelsen er blitt stukket fyr på av tyske braunputruljer. Dette er nazistenes siste ord når det gjelder krigføring. De vet inderlig vel at sivilfolket på denne måten blir satt på bar bakke og må utholde forferdelige lidelser i den arktiske vinter. Men tyskerne har øyensynlig ingen skruper lenger.

Når fienden legger landet øde på denne barbariske måten, så er det ikke først og fremst av militære grunner. Riktig nok kan det hevdes at ved å legge ødemarker mellom seg og den røde arme kan tyskerne sinke russernes frammarsj og selv få anledning til å trekke seg tilbake i ro og orden. Men nederlaget kan de ikke unngå ved slike metoder. Til syvende og sist er det nok politiske grunner som veier tyngst for nazistene. Ødeleggelsen av de områder som de må gi slipp på skal bli a. tjene som illustrasjon til skremselpropagandaen mot russerne. Tyskror øyensynlig at ved å herje og brenne landet bak seg skal de lære nordmennene å forstå at bolsjevikene er noen fryktelige vesener. Så feige er de at ingen ting av verdi må falle i deres hender når de rykker fram.

Eksempelet fra Nord-Norge viser oss hva vi har i vente dersom tyskerne uhindret får trekke seg tilbake videre sørover. De betenker seg nok ikke på å legge landet vårt helt øde. Men da vi spørre oss selv: Finns det ingen midlet til å hindre at fienden får anledning til å la resultatene av generasjoners slit gå opp i flammer? Jo, en slik skjensel kan forhindres, men da nytter det ikke med flammende taler og indignerte uttrykk. Det må makt til, våpenmakt.

Den beste løsning på problemet ville være en invasjon fra vest. En slik operasjon vilde avskjære tyskernes retrettveier og dermed for det vesentligste fjerne selve grunnlaget for den brente jords politikk. — I sin nyttårstale til det norske folk berorte statsminister Nygårdsvold bl. a. også dette problem. Hans uttalelser var dessverre nok så mistrostrøige. Statsministeren erklarte at den norske regjering ikke disponerte over

OG HUSH: Alle ordrer som kommer fra heimefrontledelsen skal og må adlydes

Det som er meget gledelig for oss i dag, er at flere av de illegale aviser, som hittil har gått inn for passivitet i kampen, nu er gått over til den aktive linje. Hadde der fra ansvarlig hold fra begynnelsen av okkupasjonen vært arbeidet med å aktivisere vårt folk i kampen mot okkupantene hadde vi kunnet unngå meget av de lidelser tyskerne har påført oss, og kanskje allerede nu vært en fri nasjon i gjen.

Bare for å nevne tyskernes nedbrenning av store distrikter i Nord-Norge. Hadde de ansvarlige kretser her handlet hurtig og målbevisst, kunne dette vært unngått. Hvorfor ble der ikke satt i gang i Nord-Norge i flukt og flyktning? Hvorfor ble ikke landskaperne og bygningene ødelagt? På disse steder finnes der bare noen fåtallige tyske tropper, og bare et par tre punkter er befestet. Lofoten og Vesterålen i norsk-angelske hender skulle ha gitt tyskerne noe annet å tenke på enn å jage en ubevæpnet sivilbefolkning framfor seg. Der finnes jo tusentalls veltrenete norske tropper i Skottland og på Island, og der finnes en god og anvendbar norsk krigsflåte. Og tross vi har mistet mye av vår handelsflåte har vi en stor del som er brukbar. Ingen ting av dette kom i bruk. I stedet kom der oppfordring fra London radio om at ingen måtte evakuere frivillig, bare de som tvangsevakueres skal hjelpes. Det ansvarsløse i slike ordrer får vi håpe ikke oftere forekommer. Uten våpen skulle altså befolkningen i Nord-Norge nekte å lyde de velbevæpnede tyske SS-soldater. Kort sagt: Våre ledere har ikke vært seg sitt ansvar bevisst. De har unnlatt å organisere motstandsgrupper i Nord-Norge, og de som gikk inn for å organisere slike, er blitt sabotert. Snakket om anskaffelse av våpen er bare munnet ut i prat.

MED ALLE MIDLER:

At deres hærer har stått i Kaukasus og okkupert de fleste land i Europa er gjørelse. Det stolte nazi-oppdraget er borte. Tilbake er no bare en gaderes hensynsløse ledere er årsaken at tyske folks stolte og vakre byer og dette bare for å utsette de

de fra øst og vest inn over Tyskland. Tyske fanger overgir seg i tusener

Her er tyskerne enno herskere, og

snart som mulig; men for Tyskland ut av landet til forsterkninger

resisjonsikre sabotører gjør hva om ledd i dette satt i gang sabota-

eler og broer, samt tyske brensel- like måter. All deres krigsprop-

forsøke å ødelegge best mulig. også i visse tilfeller kan øde-

klage og syte for. Vi må huske gjelder. Det vi hittil har hatt

nimalt i forhold til hva andre. også slutttoppgjøret i Norge.

Her er no ca. 250 til 300 000 må vigjøre regning med harde

mlige nazibanditter er desperate t mulig. Der er også meget som

des stridigheter, og da skal man et som er hovedtingen for oss i

uttømmende og handlekraftige.

2

militære maktmidler som var sterke nok til å gjennomføre en invasjon. Den var henvisning til hjelp fra de allierte, og statsministeren kjente ikke til overkommandoens stilling til spørsmålet.

Etter dette tøv ikke sikkert regne med noen invasjon her i det hele tatt før krigen er forbi. Ser vi altså bort fra denne utvei, så er heimefronten henvisning til å klare oppgaven alene. Og da er det bare en linje som kan føre fram. **SABOTASJEN MÅ UTVIKLES TIL FRISKAREKRIG.** Dette er sikkert også statsministeren klar over, men han kom ikke nærmere inn på det. Og grunnen er det lett å slutte seg til: Regjeringen er ikke stemt for en slik aktiv krigføring på heimefronten. Den har alltid advart mot slike metoder — antagelig fordi den ikke har noen tro på at heimefronten er i stand til å påta seg en slik oppgave. Men ansikt til ansikt med truselen om å få hele landet svidd av er ikke vi på heimefronten tjent med en slik nederlagsholdning. Hva heimefronten evner eller ikke, det må det bli heimefrontens egen sak å bedømme.

Vi vet at tusenvis av landsmenn bare brenner av iver etter å få slåss mot nazistene med våpen i hånd. Alle er naturligvis klar over at en aktiv motstand i form av bl. a. friskarekrig vil kreve store offer av oss alle. Men vi vet også at hele folket er villig til å yte disse offer når det gjelder å redde mest mulig av de verdier som her står på spill. Den verste skjebne som kunne ramme oss var om vi ble nødt til å stå med hendene i lommen og se på at de nazistiske horder lot vår kultur arv gå opp i flammer. Etter vår mening er des grov ansvarshet å preke passivitet i en slik situasjon.

I full bevissthet om vårt ansvar vil vi be regjeringen om å støtte en aktiv krigføring på heimefronten, og vi vil samtidig oppfordre våre landsmenn til å gripe til våpen for å redde det som reddes kan.

UKENS PORTRETT.

CARDIFF HERZFELDER heter en prispolitikonstabel som er ille ansett i Bergen og distriktene. Dette snurrige navnet, som får oss til å tenke både på vestmaktene og aksemaktene, gjorde at vi innhentet endel opplysninger. Disse ga følgende resultat: Da Cardiffs mor hadde bragt til verden denne samfundsgevekst, var hun ingenlunde inntrådt i den hellige ektestand. Barnet skulde døpes, og moren ble spurt om den angivelige barnefars navn. Dette måtte hun med skam bekjenne at hun ikke visste. Det eneste han hadde fortalt henne var at kom fra Car-

3

diff. Det ble så foreslått å kalle gutten Cardiff etter hans far, og sånn ble det. Dog, etter hans utseende å dømme burde han heller hete Jerusalem eller Betlehem. Hans fysiognomi bærer tydelig preg av å tilhøre en rase som er dårlig likt av nazistene.

Støstedelen av sin ungdom og begynnende manndom tilbragte han som «bom» på torvet. Av dette vil alle forstå at han føler seg særdeles vel hjemme i N. S. Det er ikke bare som en støver til å snuse opp og beslaglegge en liter ulovlig melk til et småbarn at Cardiff har gjort seg bemerket. Han pusler også litt med angiveri, em enn i det små. Derfor, la deg ikke narre av hans uhyre tåpelige utseende, men vær våken.

Skulle du på dine regelmessige turer med fjordbåten for å skaffe litt utenom rasjonene treffe på en fyr som ser temmelig miserabel ut, særlig ovenfor snippen, så spør deg for, det er kanskje Cardiff.

SABOTASJE OG BOMBING.

I fjor på denne tid hadde vi her i bladet anledning til å foreta en sammenligning mellom effektiviteten av organisert, aktiv sabotasje og resultatene av den allierte bombing her i landet. Vi kom den gang til den slutning at sabotasjen i forhold til innsats av mennesker og materiell er en langt billigere og mere virksom krigsmetode enn bombing. Vi fremholdt ikke dette for å påstå at sabotasjen kan erstatte bombing, for det kan den ikke, men for å slå en pel gjennom den skadelige skremmelsagitasjonen mot den aktive sabotasjen.

De erfaringer vi i den senere tid har hatt her i Bergen — stadfester fullt ut vår oppfatning. Vi skal belyse dette ved et par eksempler som alle kjenner. For ikke lenge siden ble ubåthavnen på Laksevåg utsatt to allierte flyangrep. **INNSATS:** Flere hundre fly og sikkert mange hundre tonn sprengstoff. **MILITÆRT RESULTAT:** Ubåtskurene nesten ubeskadiget, noen reparasjonsverksteder ødelagt, to båter senket og store skader på Laksevåg Mekaniske Verksted. **TAP:** Antagelig 5 fly med ca. 35 manns besetning, over to hundre sivilpersoner drept, derav mange skolebarn. Antall drepte tyskere vites ikke, men etter alt å dømme var de tyske mannskapstap ubetydelige.

Like før jul ble det gjennomført en meget vellykket sabotasje mot 5 transformatorer som leverte elektrisk strøm til meget krigsviktige bedrifter. **INNSATS:** Ca. 10 mann og noen pakker med sprengstoff, ikke større enn at de kunne bæres under armen. **MILITÆRT RESULTAT:** 4 transformatorer helt ødelagt og den femte beskadiget. **TAP:** Ingen

OG HUSH: Alle ordrer som kommer fra heimefrontledelsen skal og må adlydes. Det som er meget gledelig for oss i dag, er at flere av de illegale aviser, som hittil har gått inn for passivitet i kampen, nå er gått over til den aktive linje. Hadde der fra ansvarlig hold fra begynnelsen av okkupasjonen vært arbeidet med å aktivisere vårt folk i kampen mot okkupantene hadde vi kunnet unngå meget av de lidelser tyskerne har påført oss, og kanskje allerede nå vært en fri nasjon i gjen-

Bare for å nevne tyskernes nedbrenning av store distrikter i Nord-Norge. Hadde de ansvarlige kretser her handlet hurtig og målbevisst, kunne dette vært unngått. Hvorfor ble det ikke satt i gang i Nord-Norge i flukt på disse steder finnes det bare noen fåtallige tyske tropper, og bare et par tre punkter er befestet. Lofoten og Vesterålen i norsk-engelsk hender skulle ha gitt tyskerne noe annet å tenke på enn å jage en ubevæpnet sivilbefolkning framfor seg. Der finnes jo tusentalls veltrenete norske tropper i Skottland og på Island, og der finnes en god og anvendbar norsk krigsflåte. Og tross vi har mistet mye av vår handelsflåte har vi en stor del som er brukbar. Ingen ting av dette kom i bruk. I stedet kom det oppfordring fra London radio om at ingen måtte evakuere frivillig, bare de som tvangsevakueres skal hjelpes. Det ansvarsløse i slike ordrer får vi håpe ikke oftere forekommer. Uten våpen skulle altså befolkningen i Nord-Norge nekte å lyde de velbevæpnede tyske SS-soldater. Kort sagt: Våre ledere har ikke vært seg sitt ansvar bevisst. De har unnlatt å organisere motstandsgrupper i Nord-Norge, og de som gikk inn for å organisere slike, er blitt sabotert. Snakket om anskaffelse av våpen er bare munnet ut i prat.

MEG ALLE MIDLER:

at deres hærer har stått i kausen og okkupert de fleste land i Europa og gjørelse. Det stolte nazi-oppdrag er borte. Tilbake er nå bare en g deres hensynsløse ledere er året tyske folks stolte og vakre byg dette bare for å utsette de

de fra øst og vest inn over Tyskland. Tyske fanger overgir seg i tusener

Her er tyskerne enno herskere, og snart som mulig; men for Tyskland ut av landet til forsterkning av resistenssikre sabotører gjør hva om ledd i dette satt i gang sabotører og broer, samt tyske brensel og lignende mater. All deres krigsproporsjoner å ødelegge best mulig. også i visse tilfeller kan ødeklage og syte for. Vi må huske jelder. Det vi hittil har hatt nimalt i forhold til hva andre. også sluttoppgjøret i Norge. er slått, eller vil de som d her er nå ca. 250 til 300 000 må vigjøre regning med harde mlige nazibanditter er desperate t mulig. Der er også meget som des stridigheter, og da skal man et som er hovedtingen for oss i uttsomme og handlekraftige.

drept eller såret. — En sammenligning friller ennå sterkere ut til fordel for sabotasjen, når vi ikke bare tenker på de øyeblikkelige virkninger av aksjonen, men også på de mere langsiktige. Reparasjonsverkstedene i ubåthavnen er allerede satt istand og i drift igjen, men transformatorene har ennå ikke kunnet repareres på grunn av mangel på reservedeler. De militære virkninger av sabotasjen gjør seg altså framleis gjeldende i fullt omfang.

Dette var bare et par tydelige eksempler. Men all erfaring om sabotasje og bombing viser stort sett i samme retning. Etter dette skulle det være soleklart at det er ansvarsløst å skremme våre landsmenn bort fra den aktive sabotasjen med løgnaktige påstander om at det ikke nytter, og at det koster så meget fordi tyskerne hentetter gisler o. s. v. Ingen god nordmann vil idag nekte for at sabotasjen er meget virksomningsfull, men så er det dette med gisler. Vi må naturligvis i verste fall være forberedt på at sabotasje kan koste noen liv i form av skutte gisler. Men nasjonalt sett er slike offer fullt forsvarlige, og de teller ikke meget i sammenlikning med de hundrevis av menneskeliv som går tapt under et eneste litt større flyangrep. En økning av sabotasjevirksomheten vil sette våre allierte istand til å jnnskrenke bombingene over våre storbyer og reservere flystyrkene i sterkere grad til spesielle mål som sabotasjen ikke makter å gjøre noe med.

Derfor er det en nasjonal plikt å uivikle og øke sabotasjen med alle tilgjengelige midler, for den er tross alt en av de billigste og mest effektive kampmetoder på heimefronten.

HUSK AT FOLK SOM ER ETTERSØKT AV GESTAPO HAR KRAV PÅ HUSLY OG MAT. VÆR MED OG HJELP DU OG.

TYSKERNE MÅ RAMMES PÅ ALLE FELTER OG MED ALLE MIDLER:

Tysklands fall er nær forestående. Etter at deres hærer har stått i kausen i øst og ved kanalkysten i vest, etter å ha okkupert de fleste land i Europa står Tyskland nå foran fullstendig tilintetgjørelse. Det stolte nazi-oppgaverte tyske folk er nå knekket. Stoltheten er borte. Tilbake er nå bare en grå, krigstrett masse. Bare Gestapo, SS og deres hensynsløse ledere er årsak til at de enno ikke har kapitulert. Det tyske folks stolte og vakre by blir lagt i ruiner, deres heimer ødelagt, og dette bare for å utsette de ledende nazihyenerens fall og død.

I dag stormer de allierte arméer både fra øst og vest inn over Tyskland. Den ene by etter den andre faller. Tyske fanger overgir seg i tusenvis. Nederlaget er en kjensgjerning.

Så er det stillingen i vårt land. Her er tyskerne enno herskere, og det er vårt mål å få tyskerne ut herfra så snart som mulig; men før Tyskland kapitulterer må vi hindre dem i å komme ut av landet til forsterkninger for andre frontavsnitt. Våre dyktige og presisjonssikre sabotører gjør hva de kan for å hindre dem i dette. Der er som ledd i dette satt i gang sabotasje på bilverksteder, jernbanenett, tunneler og broer, samt tyske brenselstasjoner. Tyskerne må hindres på alle mulige måter. All deres krigsproduksjon, hele deres krigsmaskin her må vi forsøke å ødelegge best mulig. Vi er alle sammen klar over at sabotasjen også i visse tilfeller kan ødelegge noe for oss sjøl. Dette må vi ikke klage og syte for. Vi må huske at vi er i krig, og at krigens harde lov gjelder. Det vi hittil har hatt av krigshendinger her i landet har vært minimalt i forhold til hva andre har måttet gå gjennom. Noe nærmer vi oss også sluttoppgjøret i Norge. Vi tyskerne kapitulerte her når nederlandet er slått, eller vil de som i her sagt, forsette kampen her i landet? Her er nå ca. 250 til 300 000 menn i landet, og fortsetter disse kampen, må vi gjøre regning med harde kamper. Den tyske ledelse her og våre heimlige nazibanditter er desperate og skyr intet middel for å redde seg lengst mulig. Der er også meget som talar for at tyskerne sjøl begynner innbyrdes stridigheter, og da skal man bare forholde seg i ro og la dem slåss. Det som er hovedtingen for oss i dag, er at vårt folk er oppmerksomme, besluttomme og handlekraftige.

OG HUSK: Alle ordrer som kommer fra heimefrontledelsen skal og må adlydes. Det som er meget gladelig for oss i dag, er at flere av de illegale aviser, som hittil har gått inn for passivitet i kampen, nå er gått over til den aktive linje. Hadde der fra ansvarlig hold fra begynnelsen av okkupasjonen vært arbeidet med å aktivisere vårt folk i kampen mot okkupantene hadde vi kunnet unngå meget av de lidelser tyskerne har påført oss, og kanskje allerede nå vært en fri nasjon i gjen.

Bare for å nevne tyskernes nedbrenning av store distrikter i Nord-Norge. Hadde de ansvarlige kretser her handlet hurtig og målbevisst, kunne dette vært unngått. Hvorfor ble der ikke satt i gang i Nord-Norge i flukt og flyktning? Hvorfor ble ikke de tyske soldatene som ble satt på disse steder finnes der bare noen fåtallige tyske tropper, og bare et par tre punkter er befestet. Lofoten og vesterålen i norsk-engelske hender skulle ha gitt tyskerne noe annet å tenke på enn å jage en ubevæpnet sivilbefolkning framfor seg. Der finnes jo tusentalls veltrenete norske tropper i Skottland og på Island, og der finnes en god og anvendbar norsk krigsflåte. Og tross vi har mistet mye av vår handelsflåte har vi en stor del som er brukbar. Ingen ting av dette kom i bruk. I stedet kom der oppfordring fra London radio om at ingen måtte evakuere frivillig, bare de som tvungsevakueres skal hjelpes. Det ansvarsløse i slike ordrer får vi nå og ikke oftere forekommer. Uten våpen skulle altså befolkningen i Nord-Norge nekte å lyde de velbevæpnede tyske SS-soldater. Kort sagt: Våre ledere har ikke vært seg sitt ansvar bevisst. De har unnlatt å organisere motstandsgrupper i Nord-Norge, og de som gikk inn for å organisere slike, er blitt sabotert. Snakket om anskaffelse av våpen er bare munnet ut i prat.